

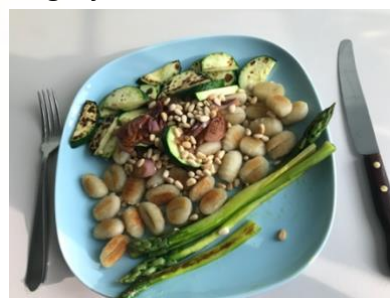
Een mondiale reset

zo noemde componist Jacob ter Veldhuis afgelopen maandag op Radio 4 de Corona pandemie. Wereldwijd wordt alles en iedereen even opnieuw geprogrammeerd. Althans dat hoop je, want doorgaan op de weg die ingeslagen was blijkt onhoudbaar op tal van fronten. Economie, milieu, bio-industrie, wereldwijd transport van personen en goederen en ga zo maar door. Een reset of herstart is het opnieuw, vanaf het beginpunt, starten. Eerst alles op nul en dan voorzichtig weer opbouwen.

Tijdens de lockdown ben ik zelf ook bezig geweest met twee aspecten daarvan. Het eerste wat ik mij afvroeg was: moet alles doorgaan zoals je het gewend was, maar dan op een alternatieve manier? Die manier is dan meestal online. In mijn eerste blog schreef ik al dat deze periode mij ruimte voor bezinning gaf. Gecomponeerde rust. En vanaf het begin koos ik ervoor om het niet te gaan doen. Geen koorrepetities online, geen gemankeerde sessies. Het lastigst was om daarin te volharden omdat er wel de mogelijkheden waren. Ik werd geconfronteerd met de situatie dat ik voelde “het kan dus moet je het ook leveren” tegenover “ook al kan het, dan hoeft het toch niet?”

Voor mij voelt het als surrogaat.

Een vergelijking: je besluit voortaan vegetarisch te gaan eten. Geen vlees meer, geen vis meer. Maar er zijn wel vleesvervangers; ga je die dan voortaan in je winkelmandje doen? Vragen, dilemma's waar geen goed of fout antwoord op is. Je gevoel volgen en ook je keuzes goed overwegen, dat werd mij duidelijk.

Het tweede aspect is sinds vanavond actueel. In de persconferentie zei de Premier om 19:16:38 uur eindelijk waar we al zo lang op hoopten. “Zangkoren mogen onder voorwaarden repeteren en optreden”. En dan komen de vragen: hoe start je weer op? Gaan we door waar we waren gebleven? Kan dat met de beperkende voorwaarden? Met welk doel gaan we starten? Gaan we een inhaalrace inzetten? Welke plannen kunnen toch nog gerealiseerd worden en welke moeten definitief verschoven worden? Wat hebben we nou werkelijk het meest gemist?

Allemaal vragen die nu op de koorzanger(es), op het bestuur en natuurlijk ook op de muzikale leiding afkomen. Voor mijzelf is heel duidelijk geworden wat ik het meest gemist heb. Niet de concerten, niet de uitvoeringen met enthousiast publiek. Nee, de wekelijkse interactie tijdens de repetities. Het samen werken aan de materie. Als dirigent handvatten bieden om de noten, de muzikale eisen van de partituur en de gewenste koorklank eigen te maken. De wisselwerking tussen koor en dirigent in het proces van oefening en ondersteuning, van luisteren en proberen. En zo langzaam met elkaar het meest haalbare en bevredigende resultaat bereiken. In de afgelopen drieënhalve maand is mij ook duidelijk geworden hoe kwetsbaar de koorzang is. Hoe kwetsbaar jullie liefhebberij en mijn bestaan is. En hoe noodzakelijk het is om wel te kunnen zingen en musiceren. Dan is het wel heel fijn om te constateren dat er heel veel vertrouwen is uitgestraald door de koorleden en de koorbesturen. Dat vertrouwen is de basis om nu weer op te starten, misschien wel anders dan we gewend waren, maar voorkomen we misschien een herhaling. Laten we dat hopen.

klik op de G-sleutel

24 juni, Arno Vree